

Ore convenabile

Cocorii au deschis parada. Survolând Balta Albă, formațiile lor de o geometrie perfectă sînt ace de busolă care arată spre miază-zi. Rîndunelele și-au dublat orele de zbor și practică antrenamente intensive. Mai e puțin și, o să vezi, rîndunelele se duc. Diminețile sînt reci, cerul prezintă înnoirări temporare, bărbații poartă lingă șold umbrelele ca pe niște spade, fiindcă oricînd sînt posibile precipitații sub formă de averse.

În redacție, lumea se agită; un mare actor, om serios, aflat într-o scurtă vizită de prietenie, după o vacanță petrecută în deltă, povestește — cui are vreme să-l asculte — despre o știucă uite-atîta, care, să vezi, ștrengara...

Peste drum, la Teatrul Mic, e forțotă mare, toți se hărnicesc, Titi Constantinescu s-a făcut chivuță.

Telefonul și-a ieșit din minți, sună într-una, aduce vești: deschidem pe cinci, sîntem gata pe cîșpe, vă aș-

teptăm pe douăzeci, precis.

Lîmpede, e aici, a venit!

Îți mai aduci amînte, toamnă? De cite ori te întorci la noi, găsești cămăriile sufletului deșarte. Ne e lehamite de stagiunea estivală, cu abundența de spectacole de la „Boema” și „Savoy”, ni s-a făcut dor de sporovăiala veselă din foyere, de un gong, de o fluturare de cortină...

Vrem la teatru.

Vorba e, o fi destul să vrem? Mie, unul, care sînt un spectator obișnuit, care stau în Titan, sau în Pante-limon, să zicem, sau în Drumul Taberei, sau în Berceni, nu mi-e prea ușor să vin de la serviciu pe la patru, să mîninc, să omor timpul un ceas-două, pe urmă să o iau din loc atîta drum, ca să ajung, la ceasurile serii, cînd începe de obicei spectacolul, tocmai... Mie, unul, mi-ar fi mult mai la îndemînă să știu că pot vedea un spectacol devreme, cam pe la chindie, să zicem. Am auzit că, de vreun an, în București pre-

mierele au loc la orele optsprezece. Mie, unul, orele optsprezece mi se par convenabile. Ies de la serviciu, iau masa în oraș, pe urmă văd o expoziție, întru și pe la „Adam” sau trec pe strada Covaci și, pe urmă, mă duc la teatru. Ies și mai repede, sînt acasă devreme, bună so-cotelă.

Dar eu nu merg la premiere, eu sînt un spectator obișnuit și, pentru un spectator obișnuit, orele douăzeci nu prea sînt convenabile. Nici nouăsprezece treizeci. Trebuie să ajung acasă de la serviciu, să omor timpul un ceas-două — și eu nu prea am timp —, așa că mie, unul, deși mi-e dor de teatru, nu-mi vine la îndemînă să merg prea des la spectacole. Afară doar dacă mă duc duminica la matineu. Dar matineele, știți și dumneavoastră... Așa că, ce mă gîndesc eu? Dacă premierele au loc la orele optsprezece și dacă orele optsprezece se dovedesc a fi ore convenabile pentru premiere, de ce n-ar fi convenabile și pentru spectacolele obișnuite?

Nu zic să fie toate reprezentările fixate la alte ore decît cele deprinse prin tradiție. Dar măcar o zi pe săptămînă fiecare teatru să-și fixeze spectacolul la orele optsprezece, fiindcă mie, unuia, care stau tocmai în Titan, sau în Berceni, sau în Pante-limon, sau în Drumul Taberei și care nu prea am timp, orele optsprezece pentru a merge la un spectacol mi se par teribil de convenabile.